

Hvor meget er vi værd?

Et debatoplæg af Tina Rasmussen

Mens vi venter på, at der kommer gang i hjulene igen efter finanskrisen, kunne det måske være relevant med en debat om vores priser, så krisen ikke får os længere bagud end højst nødvendigt. Vi ligger i forvejen ikke særligt langt fremme med priser, heller ikke sammenlignet med andre i underholdningsbranchen.

Sjovt nok virker det som om, det er lidt af et tabuemne, og det tror jeg, svider til os selv.

Mere åbenhed kan gøre fx, at de usikre dansere ikke så nemt lader sig presse/overtale til en lavere pris.

Det kan måske også gøre, at nye dansere, som ikke føler sig dygtige nok, til at tage samme pris som de professionelle, ikke går ud med urealistisk lave priser.

- Priser som de måske senere fortryder, når de selv opdager hvor svært det er at leve af, eller have som supplement til et andet job. For der er hovedsagelig kun brug for optræden fredag og lørdag, og der skal faktisk bruges meget tid før, under og efter en optræden (især hvis man danser fast på den samme restaurant, og skal finde på noget nyt hver uge). Så er der transporttid, ventetid mm. Fra man begynder gøre sig klar, til man er hjemme igen kan der nemt gå 5-6 timer. Timer som man kunne have brugt sammen med familien og børnene.

- Priser som de måske senere fortryder, når de opdager hvor lang tids undervisning (dermed også penge) der skal til, før man er se-værdig i professionelt henseende.

- Priser som de måske senere fortryder, når de opdager at man er nødt til at have flere kostumer til mange tusind kroner, at veksle imellem (især hvis man danser fast på den samme restaurant).

Jeg ser i første omgang bort fra dem, som selv mener de er se-værdige efter et enkelt weekend introduktions kursus (det er en helt anden debat). Men jeg tillader mig dog lige indføre en generel fodnote om, at hvis man ikke er dygtig nok, til at tage samme pris som de professionelle, så lad være. Fortsæt med at danse gratis (eller for en gave) for venner, bekendte, kolleger m.m. indtil dagen kommer.

Folk ved ikke bedre end, at de tror, de har hyret en professionel mavedanser. Hvis de bliver skuffede, vil ingen af gæsterne til selskabet/middagen hyre en mavedanser en anden gang (uanset hvor lav pris man så har taget). Det gavner ikke branchen, og dermed dig selv senere hen.

Nå, det var et sidespring. Tilbage til de professionelle.

De sidste 15 år, jeg har været systematisk ude på dansejobs, og de sidste 8 år har jeg desuden været

"fastansat" på Trørød Restaurant. I den tid har priserne ikke ændret sig nævneværdigt. På restauranterne virker de næsten uændrede 400 - 600,-. Dansejobs hos private er i bedste fald steget fra 1.250,- til 1.500,-.

Nogle få modige dansere er dog gået ud med højere priser, men de kan tælles på ganske få fingre. Mange dansere går ud med lavere priser, end de nævnte.

Hvad skyldes det egentlig? I andre sammenhænge ved vi jo godt, at priserne stiger år for år med 1-3%. På vores dagjob tager vi for givet, at vores løn følger med udviklingen i resten af samfundet. Hvis vi regner med gennemsnitlig 2% inflation, ville fx 1.250,- blive til 1.650,- på 15 år.

Er det fordi vi ikke regner vores dansejobs, for "rigtige" jobs?

Eller er det fordi, vi underbyder hinanden?

Eller synes vi, det er meget at bede om 1.500,- for 10-15 minutters dans - altså tror, at det svarer til en timeløn på mange tusinde kr.?

Eller lader vi os overtale til at danse "orange", og tror derved at fx 400,- orange penge svarer til 800,- af de almindelige penge?

Eller er det vores egen "det har jeg ikke råd til"-mentalitet, som vi projicerer over på vores kunder? Måske er det en kombination.

Jeg kender ikke svarene, men kunne godt tænke mig vi fik en debat i gang, og lidt mere åbenhed omkring emnet.

Hvis vi kunne blive enige om nogle generelle retningslinjer, tror jeg det vil hjælpe os selv.

Nu skyder jeg bare fra hoften og siger noget, som kunne være et oplæg til at få debatten i gang.

Nedenstående priser er UDEN transport omkostninger og -tid som kan variere, afhængig af, om man danser i en storby eller på landet.

Transport omk. er jo skattefri, så det er altid bedst at holde det separat på regningen eller på en anden regning.

Regning bør vi have hver gang, for vi har rigelige udgifter at trække fra (kostumer, makeup, hår, smykker, kurser, kontorartikler, tlf., hjemmeside, rejser, bøger/blade, osv., osv.), så overskuddet bliver alligevel fint.

Alm. optræden:

Den kan fx vare 12-18 min. og koster fx 1.500,-

Restaurant optræden:

Dvs. at man har en fast aftale om optræden med faste intervaller: De får 30-40 % rabat (afhængig af hvor mange gange om måneden, man er garanteret optræden).

Hvis der ikke meldes afbud senest fx 1-1½ t før, så koster det samme pris (for så er man på vej)

Har man aftalt 2 optrædener og de kun vil have 1, når man kommer, så koster det samme pris (for den er jo forberedt, og måske har man sagt nej til en anden optræden, som man kunne have nået)

Transport omkostninger og -tid kommer oveni ovennævnte, fx mindst 1,5 kr. pr. km + "det løse" (ved korte afstande kan en busbillet godt være smådyr, og man bruger mindst ½ time hver vej). I alt fx 100-300,- (som ikke skal med i skatte regnskabet).

Se det var mit oplæg. Nu er jeg spændt på, om vi kan få en debat i gang.

Maverullende hilsner
Tina Rasmussen